

ԱՂԲԻԻՐ ԵՒ ԱԼԻՔ

ԼՕՆԳՖԷԼԼՕ-ից

Արժիւեանի

Ժայռի կրճքից դուրս է բղխում
Աղբիւր վճիտ, սառնորակ,
Թռչկոտում է, յառաջ վազում,
Վազում անվախ, համարձակ:

Իսկ ալիքը ազատ ծովում,
Հեռու, հեռու աղբիւրից
Մերթ լուռ ու մունջ քուն է մտնում,
Մերթ աղմկում սոսկալից:

Բայց աղբիւրը դադար չունէ,
Յառաջ, յառաջ է սահում,
Նա կարօտում, փափագում է
Ինքն էլ հանգչել լայն ծովում:

Ահա և նա հասաւ ծովին,
Ալիքի հետ միացաւ,
Եւ վերջապէս նորա կրճքին
Իւր հին վիշտը մոռացաւ...